

[Mette Madsen]

kelte tilfælde, hvor det aligevel er sket, nemlig når man har skønnet, at kystsikringen var så væsentlig, at også staten burde inddrages som bidragyder. Det gælder senest loven af 1977 om det fremskudte dige ved Tønder Marsk. De ret komplicerede kystsikringsforhold ved Skagen kunne gøre en tilsvarende lovgivning berettiget, navnlig hvad angår de høfder, der skal beskytte selve Skagen Gren, der i øjeblikket er udsat for voldsom nedbrydning.

Besvarelse (14/3 80):

Ministeren for offentlige arbejder (Risgaard Knudsen):

Det er rigtigt, når det i spørgsmålets begrundelse anføres, at digeloven og lov om kystsikringsanlæg forudsætter, at anlæg af diger og kystsikringsanlæg tilvejebringes på initiativ af ejerne af de ejendomme, der agtes beskyttet, og for disses regning. Det ses af spørgsmålets formulering, at folketingsmedlem Mette Madsen ikke tænker sig nogen ændring i dette grundprincip, idet spørgsmålet alene går ud på at få oplyst, om jeg påtænker at skabe lovhjemmel for, at staten kan medvirke i særlige tilfælde.

I spørgsmålets begrundelse nævnes som et eksempel på en sådan særlig lovhjemmel lov om anlæg af fremskudt dige for Tønder Marsk, og i selve spørgsmålet nævnes som eksempel på en kystsikring, hvortil statsmidler kunne tænkes anvendt, kystsikring i Skagen kommune. Når disse to situationer nævnes, må det fremhæves, at beskyttelsen af den sydvestjyske vadehavskyst efter danske forhold på dette felt er en opgave af betydelig størrelse, idet de to love fra 1976 og 1977 omhandler anlæg på tilsammen 200–250 millioner kr., og begrundelsen for at anlægge det fremskudte dige for Tønder Marsk og forstærke Ribe dige skal bl. a. søges i truslen om, at de to byer Tønder og Ribe ville kunne blive oversvømmet ved et gennembrud af de gamle diger. Såvel investeringens størrelse som begrundelsen for disse anlægsarbejder gør statens økonomiske medvirken naturlig og forklarer også det rimelige i, at denne medvirken hviler på konkrete love. Kystsikring i Skagen kan ikke sidestilles med situationen på vadehavskysten.

Hvis man imidlertid ville finde det begrundet, at staten i enkelte tilfælde yder bi-

drag til diger og kystsikringsanlæg af mere begrænset størrelse, er det ikke nogen betingelse herfor, at der findes en mere almindelig lovbestemmelse som basis for statens økonomiske medvirken. Statsbidraget ville i givet fald kunne ydes i henhold til hjemmel på finanslov, eventuelt på grundlag af forudgående speciel tilslutning fra finansudvalget. Tidligere ydede staten jævnlige tilskud på (ofte) 1/3 af udgifterne til diger og kystsikringsanlæg, og man indhentede da finansudvalgets tilslutning sag for sag. Denne ordning holdt stort set op for en snes år siden.

Jeg har ikke planer om at foreslå gennemført en lovbestemmelse, der i almindelige vendinger giver grundlag for statens økonomiske deltagelse i diger og kystsikringsanlæg. En sådan regel kunne udlægges, som om staten tilsigtede at påtage sig øgede forpligtelser på dette felt, og en sådan udlægning ville man sikkert ofte blive præsenteret for, selv om det ved reglens gennemførelse blev tilkendegivet, at den kun skulle finde anvendelse i ganske særlige situationer.

Der vil imidlertid, som det fremgår af, hvad jeg har sagt ovenfor, intet være til hinder for, at staten yder bidrag til et konkret dige- eller kystsikringsanlæg, selv om en sådan generel lovbestemmelse ikke eksisterer. Men der må, som ligeledes sagt, naturligvis i påkommende tilfælde tilvejebringes fornøden bevilling.

Da spørgsmålet særligt nævner kystsikringsproblemerne i Skagen kommune, kan jeg oplyse, at jeg er bekendt med disse, og at jeg i øvrigt med kommunalbestyrelsen har aftalt, at jeg i foråret besigtiger forholdene på stedet. Hermed er der imidlertid ikke på forhånd taget stilling til, om der bør ydes noget statsbidrag til kystsikringsforanstaltninger i kommunen, hvorved bemærkes, at der ikke findes nogen bevilling, hvoraf tilskud i givet fald ville kunne ydes. Den løbende bevilling til statens egne kystsikringsforanstaltninger på den jyske vestkyst er af en så begrænset størrelse, at der må udøves en særdeles kritisk vurdering af de enkeltforanstaltninger, der iværksættes.

Spm. nr. 493

Til indenrigsministeren (29/2 80) af:

Jørgen Junior (FP):